

Arrest

nr. 209 173 van 11 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. DELILLE
Meiboomstraat 4/F
8750 ZWEVEZELE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 november 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat O. DELILLE en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren dat zij sinds 11 december 2014 in België verblijven. Ze waren in het bezit van een Schengenvisum voor drie maanden geldig.

Op 15 september 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 november 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard, ter kennis gebracht aan verzoekers op 29 november 2017.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.09.2017 werd ingediend door :

L. S., A.

nationaliteit: Cuba

geboren op (...)1961

G. C. Z.

Nationaliteit : Cuba

Geboren op (...)1960

Adres : (...) Zonnebeke

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat hun dochter L. G. L. (F-kaart) en hun kleinzoon R. A. (Belgische nationaliteit) in België wonen; Zij verklaren echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor het voor hen zeer moeilijk zou zijn zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkenen de familieband niet aantonen, Er wordt geen gelegaliseerde geboorteakte voorgelegd, het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkenen zich beroepen, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Betrokkenen verklaren dat zij geen familie alsook geen eigendom meer zouden hebben met haar land; van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkenen verbleven immers ruim 54 jaar in Cuba en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenenvrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende

activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat: "omdat hun kinderen naar het buitenland zijn geïntegreerd, het een reden zou zijn voor persecutie, intimidatie en geplaag door de Cubaanse autoriteiten , het voor hen dan ook niet mogelijk zou zijn terug kunnen keren naar hun land van herkomst. Doch leggen geen bewijzen voor

die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor persecutie, intimidatie en geplaagd volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De overige aangehaalde elementen (werkbereid zouden zijn ze zich volledig hebben aangepast aan de Belgische cultuur) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten zij het volgende uiteen:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1. Eerste middel

Verzoekers benadrukken als buitengewone omstandigheid de nauwe familieband met hun dochter en kleinzoon.

Zij vormen een normaal gezin en de terugkeer naar het land van herkomst zou een schending betekenen voor hun gezinsleven.

Bovendien is eerste verzoeker of de grootvader van de kleinzoon de enige vaderfiguur voor deze laatste en kent het kind hem bijgevolg zowel als opa en als papa.

De biologische vader heeft zoals reeds aangehaald nimmer naar zijn zoon omgezien zodoende kent het kind zijn biologische vader niet.

Eerste verzoeker is voor het kind zijn echte vader die hem steun en liefde kan geven (bijlage 1).

Verzoekers verwijzen hierbij naar de vertaalde en gelegaliseerde geboorteaktes en trouwakte (bijlage 2).

Verzoekers leggen tevens fotomateriaal voor waaruit de gelukkige gezinsmomenten.

Verzoekers zijn evenwel te kwalificeren als meter en peter van hun kleinzoon maar ze gaan tot het uiterste om samen met hun dochter en hun kleinzoon een normale opvoeding te willen geven (bijlagen 3 & 4).

Verzoekers moeten samen met hun dochter en kleinzoon de kans tot gezinshereniging gegund worden zo niet vormt dit een redelijke inperking van hun recht op een gezinsleven als bepaald bij artikel 8 EVRM.

Verzoekers verwijzen in dit verband naar het arrest nr. 166.717 van 28.04.2016 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een inreisverbod vernietigde.

Verzoekers delen tevens mede dat hun dochter een vaste job geniet als administratief medewerker alsook tijdens het weekend nog een bijkomende vaste job geniet waardoor de dochter zonder enig financieel probleem voor het gezin kan zorgen (bijlagen 5 & 6).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 Verzoekers benadrukken de nauwe familieband met hun dochter en kleinzoon. Naar hun mening vormen zij een normaal gezin en zou een terugkeer naar het land van herkomst een schending betekenen van het gezinsleven. Tevens zou verzoeker voor zijn kleinzoon de enige vaderfiguur zijn en zou aan verzoekers samen met hun dochter en kleinzoon de kans tot gezinshereniging gegund moeten worden, zo niet vormt dit een redelijke inperking van hun recht op een gezinsleven zoals bepaald bij artikel 8 van het EVRM, aldus verzoekers.

Nog daargelaten de vraag of de schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel bevat, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat opdat verzoekers zich zouden kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, zij hoe dan ook moeten aantonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven hebben. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een

autonomo begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De Raad wijst er in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM tevens op dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. Deze vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25). [...]

Verzoekers dienen dan ook in de eerste plaats de aanwezigheid van een gezins- of familieleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande kan van een beschermd gezinsleven tussen verzoekers enerzijds en de meerderjarige dochter en de kleinzoon anderzijds slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

In casu dient evenwel te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste plaats vaststelt dat de familieband niet wordt bewezen. Meer bepaald stelt hij onder verwijzing naar L. G. L. en R.A. dat geen gelegaliseerde geboorteakte wordt voorgelegd en dat het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop verzoekers zich beroepen, onvoldoende bewijskracht heeft om te kunnen spreken van verwantschap.

Verzoekers benadrukken onder de verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, waaronder geboorteaktes en documenten in verband met de tewerkstelling van hun dochter, het gezinsleven en de opvoeding van de kleinzoon. De Raad stelt echter vast dat verzoekers niet aantonen dat deze stukken werden voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Er moet dan ook op worden gewezen dat verzoekers niet voor de eerste keer stukken kunnen inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet voorafgaandelijk aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. Gelet op deze vaststelling, kunnen verzoekers met hun betoog dan ook geen afbreuk doen aan het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekers zich in die zin niet op deze bepaling kunnen beroepen. Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad kan nog worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde kennen. De Raad merkt nog op dat artikel 8 van het EVRM alleen bestaande gezinsrelaties beschermt en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, *in casu* verzoekers en hun dochter/kleinzoon.

Ten overvloede, aangenomen dat het gezinsleven zou zijn aangetoond, dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag tot een eerste toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers verzoekers vragen voor de eerste keer om toelating en de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* tonen verzoekers niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kunnen leiden. Zij tonen niet aan dat de dochter en kleinzoon hen niet zouden kunnen vergezellen naar het land van herkomst. Bovendien heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekers slechts voor een korte periode terug dienen te keren met het oog op het verkrijgen van de nodige verblijfsdocumenten. De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekers definitief van hun dochter en kleinzoon worden gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er wordt niet aangetoond dat er tijdens deze periode van tijdelijk verwijdering geen contact kan worden gehouden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In wat verzoekers benoemen als een tweede middel betogen zij als volgt:

“2.2. Tweede middel

Verzoekers houden voet bij stuk niet naar Cuba terug te kunnen keren omwille van onderstaande redenen.

Verzoekers zijn Cubaanse staatsburgers die door de Cubaanse wetten als emigranten worden beschouwd waardoor ze de permanente residentie in het Cubaanse grondgebied verloren zijn (bijlage 7).

Om terug te kunnen verblijven volgens de Cubaanse wetten moeten verzoekers onder meer een persoon, eigenaar van een woning, kennen, die zich voor de notaris verantwoordelijk wil stellen voor hun voortdurend verblijf en onderhoud totdat ze in staat zijn dit zelf te kunnen doen wat praktisch onmogelijk is voor verzoekers.

Het gezin werd oorspronkelijk gevormd door verzoekers, hun zoon en hun dochter.

Hun dochter woont reeds een gehele tijd in België en hun zoon in Groot-Brittannië met zijn Britse echtgenote.

Andere levende verwanten zijn er gevlucht of zijn geëmigreerd naar andere landen zoals de Verenigde Staten, Spanje en /of Groot-Brittannië waardoor verzoekers geen banden meer hebben met familie of vrienden in het land van herkomst.

Omtrent enige eigendom of plaats waar ze in Cuba kunnen verblijven, beschikken verzoekers totaal niet.

In een arm land als Cuba, waar de huisvesting een der grootste problemen vormt, is het niet evident dat iemand een huis en de noodzakelijke financiële zorg kan aanbieden.

Verzoekers behoren tot een groepering waarbij het volk het zelfs moeilijk heeft om te kunnen voldoen aan de fundamentele basisbehoeften als eten, drinken en woonst.

Vele inwoners logeren bij familieleden of verblijven in huizen die eigendom zijn van de staat en die ze door hun baan of functie in vruchtgebruik mogen bewonen.

Volgens artikel 8 van de Cubaanse woningwet kan een eigenaar van een woning iemand toelaten tot zijn woning maar op ieder ogenblik kan hij beslissen dat de inwonende persoon zijn eigendom moet verlaten (bijlage 8).

Dat houdt dus geen absolute zekerheid in waardoor men makkelijk op straat kan belanden.

Deze wet houdt anderzijds wel een bescherming in voor mensen die nergens anders terecht kunnen waardoor ze in een onmenselijke situatie zouden terechtkomen.

De Cubaanse regering is echter vrij om te beslissen wat als menselijk of onmenselijk kan beschouwd worden maar door de stellingname van dit artikel/wet durft geen enkele eigenaar iemand op zijn domicilieadres inschrijven gelet de verhoogde kans hij die persoon permanent in huis moet toelaten.

Daarnaast is er het politiek systeem van de Cubaanse regering en de repressie van de Cubaanse regime waardoor verzoekers zich niet naar Cuba kunnen begeven om er een machtiging van verblijf voor België aan te vragen.

Hieruit blijkt duidelijk de administratieve onmogelijkheid om de noodzakelijke documenten bij een te kunnen voorleggen.

Sinds de zoon emigreerde naar Europa begonnen de Cubaanse lokale autoriteiten de familie lastig te vallen alsof verzoekers overlopers van de revolutie waren geworden.

Verzoekers zijn geen aanhangers van de Cubaanse regering maar verzoekers hebben wel altijd rekening gehouden met de eigengerechtigheid van het systeem en de autoriteiten en, zoals van alle Cubanen geëist en verwacht wordt, gedroegen ze zich in overeenstemming met de normen en principes van het communisme.

Het is wel bekend dat mensen in Cuba geen recht op vrije meningsuiting hebben en er vaak willekeurige arrestaties, detenties waarmee mensen geïntimideerd, vernederd, bedreigd, geslagen zonder reden worden, gebeuren.

Na verschillende natuurrampen werden verzoekers uitgesloten van eventuele steun omdat verzoekers familieleden in het buitenland hadden.

Verschillende instanties gaven zelfs geen antwoord hierop (bijlage 9).

Het probleem van de huisvesting is zeer controversieel en kan in sommige gevallen in een politieke kwestie uitmonden, zoals bij verzoekers het geval is.

Gedurende het gehele leven vanwege verzoekers hebben verzoekers met hun gehele gezin in Cuba enkel een kleine kamer kunnen benutten waarin verzoekers met zijn vieren woonden tot de kinderen naar het buitenland vertrokken.

In het jaar 2010 rond de datum dat het bekend werd dat hun dochter naar een ander land zou vertrekken, ontvingen verzoekers een brief waarop stond dat de woning die verzoekers jaren geleden wettelijk aangekocht en bewoond hadden; in een zone stond die de Staat gereserveerd had voor bepaalde projecten voor de ontwikkeling van het toerisme.

Op dat moment en op die verzonnen reden; tot op heden werd geen enkel nieuwbouw of project gestart; besloten ze het huis tot een 'illegaal gebouw' te verklaren en werden verzoekers gevraagd de woning te slopen en om naar een andere plaats te willen vertrekken.

Dit is een bewijs van eigengerechtigheid, een onmenselijk gedrag en een schending van de rechten van de mens want "Niemand mag willekeurig van zijn eigendom worden beroofd

Er volgden maanden en jaren van geplaag, intimidatie, discriminatie en onmenselijke behandeling.

Verzoekers zijn naar verschillende instanties gestapt op zoek naar steun waardoor verzoekers elke keer bedreigd werden om gearresteerd te worden waardoor verzoekers steeds als tegenstanders van de regering behandeld werden.

Verzoekers zouden graag een bewijs van de reële reacties van de Cubaanse autoriteiten willen voorleggen maar helaas is dit in Cuba strafbaar.

Cubaanse onderdanen hebben er geen gsm of foto toestel, ook als ze er één zouden hebben, krijgen ze niet eens de kans om een audiogesprek of film aan te maken.

Men zou er in het minste geval zware slagen krijgen en/of in de gevangenis belanden.

De Communistische partij van Cuba - de enige politieke partij toegelaten in het land - zorgt ervoor dat Cubaanse onderdanen niet eens kunnen spreken tegen de dagelijkse onrechtvaardigheden, en als ze dit zouden doen loopt hun leven gevaar.

Na een paar jaren hebben de autoriteiten zelf en naar hun zin de woning gesloopt in aanwezigheid vanwege verzoekers.

Verzoekers werden er bedreigd om vervolgens naar een gemeenschappelijk huis gestuurd te worden waarin nog andere gezinnen woonden die geen woning hadden.

Daar woonden verzoekers in onmenselijke omstandigheden.

Als verzoekers dit durfden te uiten, zouden verzoekers meerdere keren meegenomen geweest zijn naar het politiebureau omdat hun uitspraken in de woorden van de politieautoriteiten "een diskrediet betekenden voor het communisme en de revolutie" en omdat verzoekers in hun ogen "vendepatrias" (verraders) waren.

Bij een terugkeer naar Cuba zouden verzoekers nog eens gediscrimineerd en mishandeld worden en zouden verzoekers geen menswaardig leven kunnen leiden.

Verzoekers vragen de Belgische regering de aandacht te willen vestigen op hun recht op een leven, vrijheid en onschendbaarheid van hun persoon.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.4 Luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting te bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoekers geven onder de titel "Tweede middel" dan wel een uitgebreide – feitelijke – uiteenzetting met verwijzing naar stukken die zij voegen bij hun verzoekschrift, maar zij laten na een voldoende en

duidelijke omschrijving te geven van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens hen deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

Voor zo veel als nodig, herhaalt de Raad dat verzoekers niet voor de eerste keer stukken kunnen inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet voorafgaandelijk aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houden met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN